OSB-İMES
işçi bülteni
İşçi Bülteni Özel Sayı 372
ARALIK 2008

Örgütlenmenin önündeki engelleri aşmak, sınıfımızın kurtuluşu mücadelesinde yerimizi almak için…

Gücümüzü 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nda birleştirelim!

"Kaderimizi kendi elimize almak, örgütlenme ve mücadele sorunlarımızı tartışmak, engelleri aşıp örgütlü gücümüzü yükseltmek için Ocak ayında 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nı gerçekleştireceğiz."

Sermaye sınıfının biz işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüsü her geçen gün daha da artıyor. Ardı arkası kesilmeyen saldırılarla elimizde kırıntı düzeyinde kalan son haklar da gasp edilirken yaşanan krizin faturası bir kez daha işsizlik, açlık ve yoksulluk olarak bizlere kesilmeye çalışılıyor.

Yaşadığımız kölelik koşullarına sessiz kalmamız içinse, bin bir yolla mücadelemizin önünü kesmeye, örgütlenmemize engel olmaya çalışıyorlar. En küçük bir yasal hakkımızı istediğimizde bile işten atmakla tehdit ediyorlar. İşlerine geldiğinde abimiz-babamız oluyor, işlerine gelmediğinde bizi en azılı düşmanları ilan ediyorlar.

Bütün bu saldırıları, tehditleri, sözde iyi niyet gösterilerini, hep sırtımızdan kazandıkları kâr oranlarını azami düzeye çıkarmak için yapıyorlar.

Demek oluyor ki bizlere dayatılan açlık ve sefaletteki artış, sömürü koşullarındaki azgınlaşma, patronlara aynı oranda servet, refah ve saltanat olarak dönüyor.

İşte tam da bunun için, günde 10-12 saat posamız çıkana kadar çalıştırılıyoruz.

İşte tam da bunun için, bırakalım yoksulluk sınırını, devletin açıkladığı resmi açlık sınırının altında ücrete çalıştırılıyoruz.

İşte tam da bunun için, iş kazalarına karşı hiçbir önlem alınmadan, ağır çalışma koşulları altında güvencesiz bir şekilde çalıştırılıyoruz. SSGSS gibi yasalarla en insani hakkımız olan sağlık hakkımız elimizden alınıyor.

Kardeşler;

Patronların ne düşündüğünü her birimiz çalışma ve yaşam koşullarımızdan gayet iyi biliyoruz. Fakat önemli olan, bütün bunlar

karşısında hayatı üreten bir sınıfın, işçi sınıfının bir parçası olarak bizlerin ne düşündüğüdür. Yaşadığımız bütün bu sıkıntılara kader diyerek, elimizden bir şey gelemeyeceğini mi düşünüyoruz? Yoksa kaderimizi kendi elimize alıp yaşamımıza, kendimizin ve çocuklarımızın geleceğine sahip mi çıkıyoruz?

Yaşadıklarımızın hiçbiri kader değil. Bunların hepsi Türk'ünden Kürt'üne, dincisinden laikine kadar sermaye sınıfının kendi çıkarlarını koruyup geliştirmek için bizlere dayattığı koşullar. İşte tam da bunun için bizler de hayatı üreten bir sınıf olarak hak ettiğimiz insanca çalışma ve yaşam koşullarını elde edebilmek için işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde yerimizi almalıyız.

Bunun için kendi sınıf bayrağımızı yükseltmeli, tek tek işyerlerimizden başlayarak örgütlenmeliyiz. Nasıl onlar kendi sınıf çıkarları için tepeden tırnağa örgütlülerse bizler de kendi sınıf çıkarlarımız için örgütlenmeliyiz. Sermaye sınıfının örgütlenmemizin önüne diktiği her türlü engeli yıkmalı ve inadına örgütlenmeliyiz.

Biz bu engelleri aşmadığımız sürece içinde yaşadığımız bu sefalet koşullarından kurtulamayacağımız gibi boynumuzdaki kölelik zincirlerine her geçen gün sermaye tarafından yeni bir halka eklenecek. Yaşamımız iyice çekilmez hale gelecek.

İşçi kardeşler;

Kaderimizi kendi elimize almak, örgütlenme ve mücadele sorunlarımızı tartışmak, engelleri aşıp örgütlü gücümüzü yükseltmek için Ocak ayında 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nı gerçekleştireceğiz. Kurultayda örgütlenmemizin önündeki engelleri ve bu engelleri aşmanın yollarını tartışacak, mücadelemizi güçlendireceğimiz bir adım atacağız.

Ümraniye'den Sultanbeyli'ye kadar uzanan bu büyük sanayi havzasında sesimizi daha gür çıkarabilmek, ortak sorunlarımıza karşı ortak mücadelemizi büyütebilmek için tüm bölge işçilerini kurultaya ve kurultay çalışmalarına en aktif şekilde katılmaya çağırıyoruz.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Örgütlüysek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

2. Ümraniye İşçi Kurultayı Hazırlık Komitesi

İşsizlik Sigorta Fonu'na göz koydular!

ABD'den patlak veren kriz dalga dalga yayılırken, sermaye grupları her zaman olduğu gibi bir dizi paket hazırlayarak kendilerini kurtarmak için önlemler alıyorlar.

Krizin üretime yansımasıyla birlikte birçok işletme ve fabrikada daralmaya gidiliyor. Patronlar böylelikle krizin faturasını yine biz işçi ve emekçilere çıkartıyorlar. Son birkaç ayda sadece Türkiye'de on binlerce işçi bu nedenle işten atıldı.

Ama patronlar sadece bizleri işten çıkarmakla yetinmiyorlar. Çalışırken aldığımız ücretlerden kesilen paralarla oluşturulan İşsizlik sigortası Fonu'na da göz koydular. 30 milyar doları bulan bu parayı nasıl kendi çıkarları için kullanabileceklerinin hesabını yapıyor, fonda biriken paraların biz işçi ve emekçilere değil de patronlara verilmesini istiyorlar.

İşsizlikle karşı karşıya kalan biz işçilerin fondan biriken kendi paralarımızı alabilmek için bile son üç yılın iki yılında (600 gün) bilfiil çalışmamız gerekirken, sermayeye nasıl bu kadar rahat peşkeş çekildiğini anlamak aslında hiç de zor olmasa gerek.

Çünkü onlar örgütlüler. Birlikte karar alıp birlikte uyguluyorlar. Biz sustukça da işsizlik sigorta fonunda olduğu gibi elimizde kalan son haklara da göz koyuyorlar.

Artık bizler de harekete geçelim. Krizin faturasını bizlere kesmelerine izin vermeyelim. İşten çıkarmaların yasaklanmasını isteyelim. İşsizlik Sigorta Fonu'nu kendi taleplerimiz için kullandıralım!

Dudullu OSB'den bir işçi

Onbinler Sıhhıye'den haykırdı:

"Krizin faturası kapitalistlere!"

Kapitalizmin krizi derinleşirken asalak patronlar krizin etkilerini en aza indirmek için faturayı emekçilere kesmeye çabalıyor. Krizin şiddetini daha yeni yeni göstermeye başladığı bu aşamada bile yüzbinlerce işçinin tensikata uğraması, işsizliğin büyük bir hızla yükselmesi saldırının boyutlarını gözler önüne seriyor.

Sermaye sınıfı bir kez daha işçi sınıfı üzerindeki baskısını arttırmaya çalışırken işçi ve emekçiler cephesinden de krize karşı sesler yükseliyor. Ülkenin dört bir yanında çeşitli eylemler yayılırken 29 Kasım'da ise Ankara Sıhhiye Meydanı'nda bir araya gelen on binler "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarını yükselttiler.

DİSK ve KESK tarafından haftalar öncesinden çağrısı yapılan, sendikalar, meslek odaları, kitle örgütleri ve siyasi hareketler tarafından desteklenen "Krizin bedelini ödemeyeceğiz" mitingi için 800'ü aşkın otobüs ile Ankara yollarına düşen emekçiler sabahın erken saatlerinde hipodromda toplandılar.

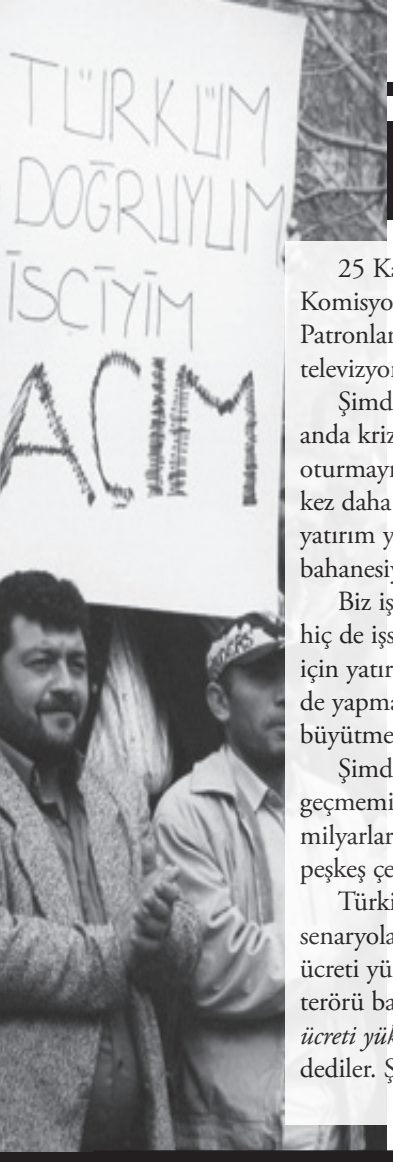
Gar önünden yürüyüşe başlayan kortejlerin en önünde "Krizin bedelini ödemeyeceğiz / İşsizliğe zamlara ve yoksulluğa karşı emek, barış demokrasi! / DİSK" pankartı yer aldı. DİSK ana pankartının ardında ise DİSK'e bağlı sendikalar pankartlarıyla yer aldılar. "Krizin faturasını biz ödemeyeceğiz!" pankartı ile eyleme katılan Birleşik Metal İş Sendikası'nın kortejinde işten atma saldırılarına karşı verdikleri mücadeleyle gündeme gelen Asil Çelik, Tezcan Galveniz ve Philips işçileri ile grevci TEGA işçileri yürüdüler.

DİSK sendikalarının arkasından KESK'e bağlı sendikalar yürüdüler. KESK korteji yürüyüş ve miting boyunca kitleselliği ile dikkat çekti. Mitingde en kitlesel katılımın Eğitim-Sen tarafından sağlandığı görüldü. Eğitim Sen'liler krizi ve zamları gündeme alan pankartlarıyla mitingin en kitlesel ve coşkulu kortejini oluşturdular. Sağlık Emekçileri Sendikası da mitinge kitlesel katıldı.

TÜRK-İŞ Ankara Şubeler Platformu da mitinge katılarak destek verdi. Petrol İş, TÜMTİS, Tez-Koop-İş ve Tek Gıda İş Ankara Şubeleri pankartlarını açarak eyleme katıldılar. TÜRK-İŞ sendikaları özellikle alana girişleri sırasında coşkuyla atılan "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları ile karşılandılar.

Sendika ve meslek odalarının arkasında ise ilerici ve devrimci kurumlar yer aldılar. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu da "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!" ve "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarlı pankartları ile mitingde yer aldı. BDSP kortejinde ağırlıklı olarak krizin faturasını kapitalistlere ödetme çağrısının yer aldığı sloganlar atıldı.

Kortejlerin büyük bir kısmının alana girmesiyle birlikte miting programı, gerçekleştirilen saygı duruşu ile başladı. Mitingde ilk sözü Türk Tabipler Birliği Başkanı Gençay Gürsoy aldı. Gürsoy konuşmasına Marx'ın haklılığını vurgulayarak başladı. Yaşanan sürecin "koca sakallı Marx"ı haklı çıkardığını söyledi. DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise "Kriz geliyor", "Kriz geldi" gibi sözlerin anlamını yitirdiğini, artık sözün bittiğini ve sıranın eyleme geldiğini belirtti. İşten çıkarmalara, zamlara, işyeri kapatmalara, askıya alınan ve imzalanamayan toplu iş sözleşmelerine, toplu ücretsiz izinlere, düşük ücrete karşı heryerin eylem alanına çevrilmesi gerektiğini vurguladı. Çelebi'nin ardından söz alan KESK Genel Başkanı Sami Evren de eğer gerekli tedbirler en kısa zamanda alınmazsa daha büyük eylemler düzenleyeceklerini ilan etti. Evren'in konuşmasının ardından konfederasyon başkanları, siyasi parti başkanları ve kitle örgütü temsilcileri el ele sahneye çıkarak birlik mesajı verdi. Program Grup Kıble'nin sahne almasının ardından son buldu.

Asgari ücrete %4, doğalgaza %82!

25 Kasım'da Asgari Ücreti Tespit Komisyonu'nun ilk toplantısı gerçekleşti. Patronların %4 zam düşüncelerini izledik televizyonlarda.

Şimdilik ilk toplantı gerçekleşti. Ve daha ilk anda kriz bahanesiyle işsizlik fonunun üzerine oturmayı hesap ettikleri gün yüzüne çıkıverdi. Bir kez daha anlaşıldı ki patronlar sınıfı ve hükümeti, yatırım yapmak, güya istihdam alanı açmak bahanesiyle işsizlik fonunu yağmalama telaşındalar.

Biz işçiler biliyoruz ki patronlar tarih boyunca hiç de işsizliğe çare bulmak, insanlığa yararlı olmak için yatırım ve benzeri bir şey yapmadılar. Şimdi de yapmayacaklar. Onların tek derdi sermayelerini büyütmektir.

Şimdi de hedef, hiçbir zaman elimize geçmemiş ve geçmeyecek olan işsizlik fonundaki milyarları (eski hesapla katrilyonları) patronlara peşkeş çekmektir.

Türkiye'de her kriz döneminde bu senaryolar hep oynandı. Krizle birlikte asgari ücreti yükseltmiyoruz diyecekler. Kimi dönem terörü bahane gösterdiler. Kimi zaman *"Asgari ücreti yükseltmiyoruz, çünkü istihdam düşer!"* dediler. Şimdi de işçiyi asgari ücretin altında ezdirmediklerini iddia ediyorlar. Dediler de dediler ve hep demeye de devam edecekler.

Oysa biz işçiler şu gerçeğin farkındayız. Devlet bütün yiyip içtiklerimizden dolaylı vergiler alarak canımıza okuyor. Daha yeni yapılan doğalgaz zammı gözlerimizin önünden gitmiyor. Elektrik, su zamları aynı şekilde… Her aldığımız ürüne giden paranın ortalama yarısına yakını vergi olarak devletin, dolayısıyla patronların kasasına gidiyor. Ama her bir patron binbir yolla vergi kaçırıyor. O da yetmiyor 3-5 yılda bir vergi afları ile tüm borçları siliniyor.

Oysa biz işçilerin bildiğimiz bir şey daha var ki bir işçi devletinde konut sorunu çözülmüştür. Elektrik, su, doğalgaz, telefon faturası sorunu yoktur. İşçiler olarak bizim olan, bizim yönettiğimiz bir devlette bu sorunların olmayacağını her fırsatta dile getirmemiz gerek.

Biz işçilere düşen görev fabrikalarda, mahallelerde kendimiz gibi işçi ve emekçi kardeşlerimizle birleşip, sorunlarımızı tartışarak tek yumruk halinde patronların karşısında dikilmektir.

Bireysel olarak değil, topluca bu mücadeleyi vermekten geçer başarımız.

Ümraniye'den bir işçi

UMUR patronu kriz önlemi diye işçinin ekmeği ile oynuyor!

"Hamdolsun iyiyiz!", "Bizi teğet geçer!" söylemleri altında kendinden söz ettirmeye başlayan kriz son bir aydır işyerlerimizde yaşanan gelişmelerle bize ne kadar teğet geçeceğini gösteriyor. Her kriz döneminde olduğu gibi bir kez daha patronlar kendilerine teğet geçse bile bizi doğrudan kesmesi için kriz sopasını en yoğun şekilde kullanıyorlar.

OSB ve İMES'te de her geçen gün bu durumu yaşamımızda çok daha yakından hissediyoruz. Bunun son örneklerinden biri ise OSB'nin en büyük fabrikalarından biri olan UMUR Matbaacılık da yaşandı.

Birkaç hafta önce krizin işyerini olumsuz etkileme ihtimaline karşı önlem olarak 50'ye yakın işçinin işine son verildi. Trilyonlarca servetin sahibi olan UMUR patronu yıllardır elde ettiği kar sayesinde hiçte etkilenmeyeceği bir krizi bahane göstererek bir kez daha işçi kıyımına girişti. Hem de mevcut krizden etkilenip etkilenmeyeceği bile daha belli değilken. Hem de kriz dedikleri sadece kârdan zarar olduğu halde. Böylesi bir dönemde çıkardığı işçilerin hangi koşullarda yaşamaya devam edeceği ise her zaman olduğu gibi hiçte umurunda değildi.

İşin daha da ilginç yanı bu kıyımdan birkaç hafta sonra yaşandı. Kriz önlemi diye işçileri kapı önüne koyan, vardiya sayısını düşürüp işçilerde "Ya bende atılırsam!" korkusu yaratıp sindiren UMUR patronu daha 2-3 hafta geçmeden yeniden işçi alımına başladı.

Şimdi kim hangi işçiyi bu asalağın gerçekten krizden etkilendiğine ya da bu nedenle işçi çıkarmak zorunda kaldığına inandırabilir ki? UMUR patronu bir kez daha işçilerin taleplerinin önünü kesmek için bu saldırıyı en etkin şekilde kullandı. Ama bu kirli yöntemlerle işçileri susturabileceğini sanıyorsa yanılıyor. Belki bugün bir nebze de olsa biriken hoşnutsuzluğun kendisine fatura edilmesinden kaçıyor olabilir. Ama bir şeyi çok iyi bilmesi gerekiyor ki bu öfke bir gün onun denetiminden çıkacak ve işte o zaman bu önlemlerin hiçbiri kar etmeyecek. UMUR işçileri bu asalak patrondan mutlaka ama mutlaka tüm bu yaptıklarının hesabını bir gün soracak.

G-U işçilerinden dayanışma çağrısı...

MESS dayatmalarına boyun eğmeyen ABB işçilerine destek olalım!

Metal işkolunda 100 bini aşkın işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri devam ediyor. Ancak toplu sözleşme, uzlaşmazlık nedeniyle tıkanmış durumda. Uyuşmazlık sadece ücret sorununda yaşanmıyor. Patronlar esneklik dayatması ile işçileri daha çok çalıştırarak daha çok kâr elde etmeyi hedefliyorlar. Mesai ücretlerini denkleştirerek fazla mesai ücretini ortadan kaldırmayı planlıyorlar.

Krizi bahane eden patronlar, "Üretim olsa da iş yapamıyoruz, kazanamıyoruz" diyerek işçileri tehdit ediyorlar. Üretime ara vererek, işçi çıkararak ve başka saldırılar uygulayarak toplu iş sözleşmesinde dayatmalarda bulunuyorlar. Bizleri düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına razı ederek, birer köle haline getirmeye çalışıyorlar. Her ne kadar grup toplu sözleşmesi kapsamında olmasak da bizler de kendi patronumuzun benzer dayatmaları ile karşılaşıyoruz. Ve önümüzdeki aylarda başlayacak sözleşme görüşmelerinde bu durumu daha somut olarak göreceğiz.

Bugün metal işçileri şahsında tüm işçi sınıfı sermayenin karşısında bir sınavda. Adı grup toplu iş sözleşmesi olan bu sınavda kazanmak da kaybetmek de bizim elimizde. Eğer haklarımız uğruna verdiğimiz mücadeleyi güçlendirir, sınıf dayanışmasını büyütürsek kazanan biz olacağız. Tersi durumda ise elimizde kalan haklarımız da birer birer patronların kasalarına akacak.

Sendikamız grup toplu iş sözleşmeleri kapsamında bir dizi eylem kararı aldı. MESS kapsamındaki işyerlerinde haftalardır Cuma yürüyüşleri yapılıyor. Bölgemizde de bu eylem kararı çerçevesinde ABB işçileri haftalardır eylem yapıyor, MESS dayatmalarına boyun eğmeyeceklerini haykırıyorlar.

Bu eylemleri daha da büyütmek, güçlendirmek hepimizin sorumluluğu. Şurası açık ki tek başına ABB işçilerinin, ya da MESS kapsamındaki işyerlerinin eylemleri ile MESS dayatmalarını püskürtemeyiz. Bizler de sınıf kardeşlerimizin yanında yer almalı, onların mücadelesini mücadelemiz bilmeli, aynı kararlılık ve direngenlikle onlara destek olmalıyız.

Biz bunu yapamadığımız, metal işçilerinin birliğini sağlayamadığımız sürece, MESS, ihanetçi Türk Metal Sendikası'nı da yanına alarak bizi daha fazla sömürmeye devam edecektir.

Tüm metal işçileri olarak böylesi bir süreçte geleceğimize sahip çıkmalı, mücadeleyi büyütmeliyiz. Ancak birlikte hareket edebilirsek bu başarıyı sağlayabiliriz. Biz G-U işçileri olarak tüm işçileri ABB işçileri başta olmak MESS dayatmalarına boyun eğmeyen metal işçileri ile dayanışmayı yükseltmeye, ortak mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz.

G-U'dan bir grup işçi

Metal işçileri MESS'in kapısına dayandı!

Birleşik Metal-İş Sendikası 11 Kasım günü Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) kapısına dayandı. MESS'in İstanbul Şişli'deki Merkez binası önüne yaklaşık 200 metre mesafeden yürüyüşle gelen işçiler burada oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Saat 10.30'da toplanmaya başlayan Gebze, Kartal ve Avrupa Yakası'ndan gelen metal işçileri "MESS dayatmalarına hayır / Birleşik Metal-İş" pankartını açarak bina önüne coşkulu ve militan sloganlarla yürüdüler. Sendika flamaları, şapkaları ve önlükleriyle görsel olarak dikkat çeken Birleşik Metal üyeleri "Krizin faturasını ödemeyeceğiz!" dediler. Eylemde iktisadi krizin faturasını TİS görüşmelerine getirdikleri kölelik dayatmalarıyla metal işçilerine yüklemeye çalışan metal patronları hedef alınırken dayatmalar karşısında "grev" vurgusu vardı.

Eylem "Bu kavgaya girdik geri dönüş yok!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" sloganlarıyla sona ererken metal işçileri geldikleri güzergahtan sloganlarla döndüler.

Sinter Metal işçilerinin örgütlenmekten başka seçeneği yok!

Diğer tüm fabrikalarda çalışan sınıf kardeşleriniz gibi siz Sinter Metal işçileri de yıllardır canınızı dişinize takıp çalışıyorsunuz. Fabrika kurulduğu günden beri çalışan işçiler, yani sizler sayesinde sürekl gelişiyor. Her gün yeni yeni yatırımlar yapılıyor, yeni makineler alınıyor.

Ama üretim artar, patronun kasası daha da fazla dolarken sizlerin hakları da her geçen gün birer birer çalınmaya devam ediyor. Aylardır aldığınız üç kuruş ücreti bile doğru düzgün alamıyorsunuz. Ücretleriniz sürekli olarak geciktirilerek veriliyor. İkramiyeleriniz, primleriniz hep içerde. Ve bu sene krizi bahane ederek kömür paralarına da göz koydular. Güya sadece bu sene için diyorlar. Ama çok iyi biliyoruz ki gasp edilen haklarınız bir daha geri dönmeyecek. Önümüzdeki sene de başka bir bahane bulacaklar veya toptan kaldırdıklarını söyleyecekler. Sizleri kuru asgari ücrete, o da sadaka niyetine teslim almaya çalışıyorlar.

Sizin sırtınızdan kazandığı trilyonlar yetmiyor, hep daha fazlasını istiyorlar. Acaba bir gün bile siz işçilerin ne yiyip ne içtiğini düşündüler mi? Ev kirasını ödeyemediğinizde ev sahibi ile yaptığınız kavgaları. Ya da çocuğunuzun cebine bir simit parası bile koyamadığınızda düştüğünüz durumları…

Elbette ki bunların hiçbirini düşünmediler ve düşünmeyecekler. Ama sizin sırtınızdan kazandıkları paralarla sefa sürmeye devam edecekler. Patronunuzun kızı için 100 milyarlar harcayarak bir düğün yaptığı konuşuluyor. Ve trilyonları bulan bir ev aldığı... Ve tabii ki daha bilmediğimiz niceleri… Şimdi durun ve düşünün. Patronunuzun bir gecede harcadığı bu parayı siz kaç yılda kazanırsınız. Herhalde böyle bir yaşamı düşünmek bizim hayal sınırlarımızı bile aşar.

Patronunuzdan başka türlüsünü de beklemeyin. Temel güdüsü bizim kanımızı emmek, yani emeğimizi sömürmek olan patronlar zaten başka türlü davranmazlar/davranamazlar. Hep daha fazlasını kazanma isteği ile işte sizde şimdi olduğu gibi zamanında verdiği hakları da geri almak isterler. Hatta ve hatta onlara kalsa ömrümüz boyunca bedava çalışmamızı isterler. Ne de olsa onlar asalak bir sınıfın, sömürüden, kârdan, saltanattan başka bir şey düşünmeyen bireyleri. Tabii ki patronlara yakışanı yapıyorlar!..

Akıllarınca sizleri baskı ile denetim altında tutabileceklerini sanıyorlar. Daha az verdikçe daha çok köleleştireceklerini, her istediklerini yaptırabileceklerini düşünüyorlar. Bakın şimdi tuvalete gitmek için bile izin almanız gerektiğini söylüyorlar. Birbirinizle arkadaşlık kurmayın diye birkaç ayda bir sürekli olarak vardiyalarınızı değiştiriyorlar. Ücretlerin ödenmeme nedenini soran arkadaşlarınızı işten atıp size gözdağı vermeye çalışıyorlar. Arkadaşlar, bu asalaklar sizden insanlığınızı unutmanızı, onurunuzu satmanızı istiyorlar.

Bakmayın bu kadar sakin, korkusuz durduklarına. Aslında sizlerden, sizlerin bir araya gelip örgütlenmesinden ölesiye korkuyorlar. Sadece açlık ve baskılarla terbiye etmekle yetinmiyor, daha bildiğimiz-bilmediğimiz bir sürü önlemler alıyorlar kendilerince. Farikada sayısı 10'u bulan taşeronlar bunun için mesela. Hepiniz aynı işi yapıp, aynı tezgahta çalışırken ayrı ayrı şirketlerden maaş almanız sadece bunun için. 2 yıl önce yaptığınız iş durdurma eyleminden 3 gün sonra 2 yeni şirket daha kurmaları bunun için…

Ama korkunun ecele faydası yok! Onlar istedikleri kadar önlemler alsınlar. Onlar istedikleri kadar sizleri baskı altında tutmaya çalışsınlar. Siz onurunuza sahip çıktığınız, haklarınız için bir araya gelip örgütlendiğiniz sürece kazanan siz olacaksınız, kazanan işçi sınıfı olacak.

Yıllardır yaşadığınız sefalete ve mahkum edildiğiniz baskıcı çalışma ortamına karşı artık harekete geçme zamanıdır. Artık sizleri birer köle sanan Sinter Metal patronuna emeğin yumruğunu hep birlikte tattıralım. Gelin, insanca çalışma ve yaşam koşulları için hep birlikte mücadele edelim.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Sendika üyesiyiz, ancak birlik miyiz?

Ben yeni sendikalaşan bir fabrikada çalışmaktayım. Sendika çalışmasında bir dizi sorunla karşılaştık. Bunlardan ilki sürecin bir parça hızlı cereyan etmesidir. Genelde sendikal mücadele de biz işçiler her şeyin bir an önce bitmesi ve sonuca ulaşması isteriz. Bu durum genelde aceleci davranmaya ve çoğu zaman da çalışmanın patronun kulağa gitmesine yol açıyor. Ancak bizim işyerinde patronun kulağına gitmedi. Bu acelecilik başka bir takım sorunların oluşmasına yol açtı. Sorunların yeterince tartışılamamasına ve bazı işçilerin çalışmadan uzak durmasına yol açtı.

Fabrikamızda sendika çalışmasını başlatan işçi arkadaşlar bu uzak durma tutumuna karşı az bir çaba ile bu insanları ikna etmeye çalıştılar. Ancak sonucu hemen alamayınca uzak duranlara karşı tavır aldılar. Ancak burada yapılan bir dizi hataya şahit oldum.

Birincisi sendikaya uzak duran işçilerin üstüne çok gitmeye, kin beslenmeye ve çoğu zaman onları aşağılayan ve hor gören bir tavır takınmaya başladılar. Bu tutum bize hiçbir şey kazandırmamakla birlikte tam tersi sonuçlar yaratmaktadır. Onları kazanmaya çalışacağımız yerde onları ister istemez karşı tarafa itmekteyiz. Bizden olmalarını sağlayamıyorsak bari karşı tarafa doğru itmeyelim.

İkincisi bazı siyasal sorunlar karşısında işçilerin başka başka düşünmeleri kadar normal bir durum yoktur. Ancak bazı arkadaşlar bunu sorun etmekte anlamsız ve birazda tehlikeli bir şekilde yaklaşmaktadırlar. Bu durum işçiler arasında ayrıma ve bölünmeye yol açabilir. Bu noktada dikkat etmeliyiz.

Üçüncüsü kendine solcu\aydın\ilericiyim diyen arkadaşların tutumudur. Bu arkadaşlar ise sürece karşı ciddi bir ilgisizlikle davrandılar. Tüm ikna çabalarına rağmen yinede bu "aydın" arkadaşlar ikna edilemediler. Gerekçelerinin biri *"Çalışma çok hızlı başladı ve birbirimizi daha iyi tanımıyoruz"* oldu. Bu çok haklı bir gerekçe olmakla birlikte çalışmaya katılmanın önünde engel olmamalıdır. Bence de bir sendikal çalışma iyi örgütlenmeli ve acele edilmeden sıkı bir şekilde yapılmalıdır. Ancak yaşam her zaman istenilen ve ideal olan gibi olmuyor. Hatta çoğu zaman ideal olandan tersi oluyor. Çünkü teori gri hayat ağacı yeşildir (LENİN). Bu gerekçeleri öne süren ve bir parça sınıfına bağlı olan ilerici bir işçinin yapması gereken çalışmaya sırtını dönmek olmamalıdır. Yanlış yapılan bir iş varsa eğer onu olması gereken yere getirmeye çalışmak en doğru olan tutumdur. Bunun dışında yapılan her hareket patrona dolaylı yoldan işçilere saldırması için kolaylık sağlamak olacaktır.

İşte bizim fabrikada da bu yüzden işçiler arasında bir gruplaşma oluştu. Bu ilerici arkadaşların işçiler içinde yarattıkları olumlu bir hava vardı Ancak bu geri durma olumlu havayı yok etti. Hak aramaktan bahsetmek ama hak aramamak! Bu kaba çelişkiyi arkadaşlar nasıl açıklarlar bilemiyorum. Çalışmayı başlatan arkadaşlar *"Ben bu abinin kesin geleceğini düşünüyordum. Çünkü o bize sürekli hak armayı söylerdi. Ancak gelmedi bir daha işim onunla olmaz. Bunlar nasıl solcu nasıl devrimcilikten bahsediyorlar"* demektedirler.

Bu arada aynı "aydın" işçi arkadaşların yeni bir gerekçesi daha ortaya çıktı. *"Şu abi gelmedi, gelseydi hepimiz gelecektik."* Peki, soruyorum sizin kişisel iradeniz yok mu? Başkalarına göre niye karar veriyorsunuz? Bu soruları bence kendinize bir sorun.

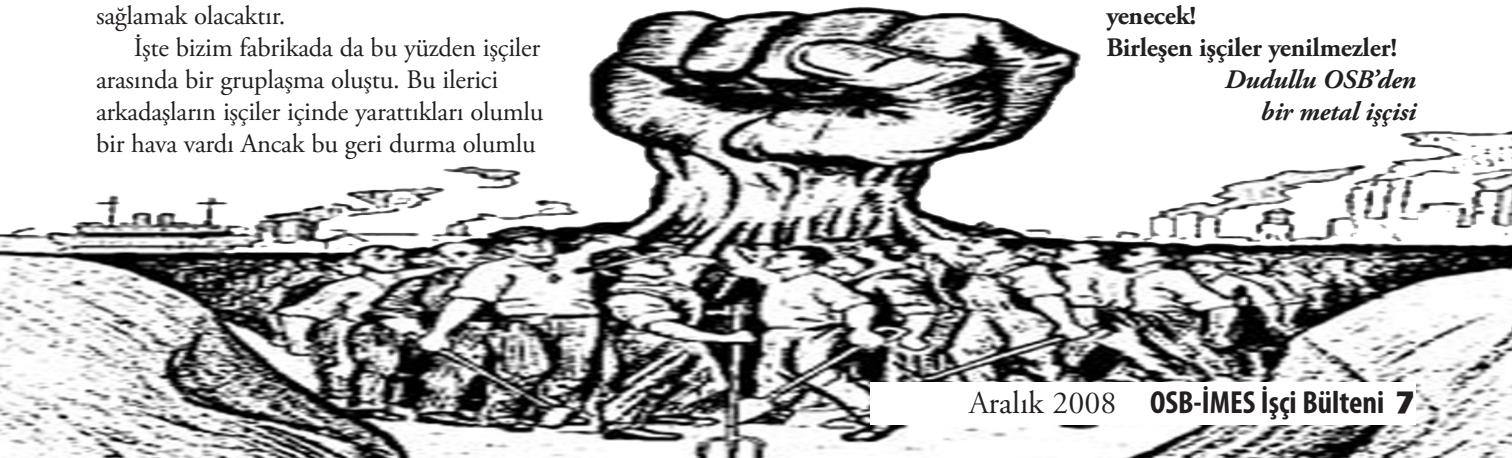
Başka bir sorun da bir işyeri toplantısında ortaya çıktı. Tartışma işyerinde işten atılmalar yaşanabilme ihtimaline karşı çıktı. Burada öncelikle yeni giren arkadaşlar hedefteydi ve buna karşı neler yapılabilirdi. Bir grup işçi arkadaş olarak yeni eski ayrımı yapmadan kim atılırsa atılsın onu savunmalıyız dedik. Onlarla dayanışma içinde olmalıyız önerisini getirdik. Ancak bir grup işçi buna itiraz etti. Gerekçeleri ise *"Daha yeni giren adama ben kefil olmam. Adam daha yeni girmiş yok sigara içiyor, yok elinde cep telefonu ile geziyor, iyi çalışmıyor"* vb. oldu. Bu yaklaşım ve kefil olma kriterleri tam da sermayenin kriterleridir. Onlar da işçiyi buna göre yargılıyorlar. Bu yönüyle oldukça yanlıştır. İşin daha da vahimi bunu öne süren arkadaşlar da söylediklerinin hepsini kendileri de yapmaktadır. Bizim kriterlerimiz bu olmamalıdır. Hiçbir neden (ahlaki ve insana yakışmayan nedenler dışında) işçiyi işten atmayı meşrulaştırmaz.

Bu ve benzeri sorunlar karşısında bence yapılması gereken bir kaç şey vardır:

1. Üye olmayan arkadaşlara tekrar bir toplantı çağrısı yapmak sorunu samimiyetle enine boyuna tartışmak.
2. Üye olmayan arkadaşlara karşı tavırlara dikkat etmek. Yanımızda değillerse bile onları karşımıza almamalıyız.
3. Eğitim çalışmaları yapmak. Bizleri ilgilendiren konularda düzenli eğitimler yapmalıyız.
4. Tüm işçilerin temsiliyetine bağlı komite oluşturmak.
5. Dayanışmayı ve samimiyeti artıracak aktivitelerde bulunmalıyız. Maç ayarlanabilir, gezi, piknik vb. yapılabilir, her ay bir arkadaşta toplanılabilir vb.
6. Bir sınıf olduğumuzun farkına varmalıyız. Belki de en önemli mesele budur. Bizlerin büyük bir ailenin parçası olduğumuzun farkına varmalıyız. Bunun farkına ancak beraber davranarak ve kendi dünya görüşümüzü öğrenerek varabiliriz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Birleşen işçiler yenilmezler!

Dudullu OSB'den bir metal işçisi

Sizlerle mücadele heyecanımı paylaşmak istiyorum!

Merhaba ben Sultanbeyli'den bir işçi kadınım. Sizlerle mücadele heyecanımı paylaşmak istiyorum. Çalışma yaşamında, toplumda fark edersin eşitsizliği, insani değerlerini ifade edemediğini. Düşer içine bir sızı, girersin anlam bulamadığın, cevap veremediğin bir boşluğun içine. Çözüm evlilik mi? Yuva kursam kendimi ifade edebilir miyim? Bir bakarsın, daha bir çıkmaza girdiğini fark edersin. Karşına evlilik düzeni diye bir tabu çıkar, o evlilik düzenini yaşatmak için ezersin veya ezilirsin. Orda anlarsın hayatta beklediğin yaşam biçiminin o olmadığını. Yine girersin bir arayış içine. Bu yaşam ve çalışma şartlarını eleştirmeye başlarsın.

Bir şeylerin farkında olmasan da girersin bir savaşın, mücadelenin içine. Ben de insanım, erkek kardeşimle eşit olmalıyım. Ben de çalışıyorum, üretiyorum, para kazanıyorum, ben de abim veya kardeşim gibi söz hakkına sahip olmalıyım. Bireysel isteklerimi ben de yapabilmeliyim.

İşe giderken sınır yok, ama bireysel bir şey isteyince kadınlar kısıtlanır. Ve başlar orda aileyle ve çevreyle mücadele. Kazanırsın ailenin ve çevrenin güvenini. Ama yine bir şeyler istersin. Çalışma yaşamını değiştirmek istersin ve orda daha ağır bir mücadele seni bekler. Kalın bir beton yığını, ama bu sana yılgınlık vermez. Mücadele arzunu daha da arttırır. Hedeflemişsin o betondaki çürük malzemeyi nasıl kullandıklarını göstermeyi işçilere. Mücadeleye başlarsın, kırıntı bile olsa haklarını almayı başarırsın. Yine yenilik istersin, bulursun kendini eylem alanlarında, meydanlarda, işçi bülteni-bildiri dağıtımlarında. Ama yine de yenilik istersin…

Sultanbeyli'den bir tekstil işçisi

Hesabı işçiler soracak!

Çalıştığım işyerinde krizi bahane eden patronlar krizin faturasını bizlerin üstüne yıkmaya çalışıyorlar. Sırtımızdan servetler kazananlar şimdi krizi bahane edip işlerin durgun olduğunu söylüyorlar. Bize dedikleri şunlar: *"Kriz var, işçi çıkarılacak!", "Kriz var, sigortanız düşürülecek!"* Ama makine almayı biliyorlar, mesaide çalıştırmayı da. Ama konu zamlara geldi mi kriz var. Ama kriz onlar için fırsat. Bizleri istedikleri gibi sömürüyorlar.

Bizleri bu düzene mahkum edenler bilsinler ki bu çark bir gün param parça olacak. O zaman hesabını sadece işçiler soracak. Bizler örgütlü olursak kazanırız. İşyerlerimizde, fabrikalarda krizin faturasını ödemeye karşı komiteler kurabilir ve faturayı ödememek için mücadele edebiliriz. Durumu kendi lehimize çevirebiliriz. Yoksa bizleri istedikleri gibi sömürürler. Ama örgütlü olursak bizlere hiçbir şey yapamazlar.

İşte bunun için bizler de Ocak ayında bu sorunları tartışacağımız 2. Ümraniye İşçi Kurultayı'nı düzenleyeceğiz. Hepinizi şimdiden bu kurultaya ve mücadelemize ortak olmaya davet ediyorum.

Son olarak okuduğum bir kitaptan bir hikaye anlatacağım. Sungun Kazan Fabrikasında bir işçi bir gün arkadaşıyla konuşuyor. *"Ya, bizim orası sendikalı, ikramiyesi var, yakacak parası vs.!"* diyor. O işçi de o fabrikada yemekhane bölümünde işe başlıyor ama örgütlülüğün ne anlama geldiğini bilmiyor. Tabii bu arada o sendika devlet tarafından kurulmuş ve onlara ihanet ediyorlar. Fabrikada gerçekten çok büyük direnişler sergileniyor ve tam 3 ay sürüyor. Ama sonunda bu direniş kazanılıyor. Kitabın ismi İşgal-Grev-Direniş. Şunu da söylemek gerekir, sorun sadece düzgün bir maaş ya da yakacak parası değil. Orada direnişi, işçi sınıfını anlatıyor. Bizlerin nasıl mücadele etmesi gerektiğini anlatıyor.

Krizin faturası işçilere değil, kapitalistlere!

Organize Sanayi Bölgesi'nden bir işçi

Birkaç asalak rahat yaşayacak diye...

Çalıştığım fabrikada krizden kaynaklı işler durgunlaştı. Ben elektronik kart imalatında çalışıyorum. Kartlar önceleri harıl harıl dizilirken artık yavaş yavaş diziliyor. Oh ne güzel diyorsunuzdur belki. Ama durum kötü! Hal böyle olunca şeflerin bizim üzerimizdeki baskısı da arttı. Sudan sebeplerle sizi işten atarız tehditlerini savuruyorlar. Bizleri sözüm ona korkutmaya çalışıyorlar. Ayrıca zam ayı da yaklaştı. Bize sesinizi çıkarmayın atılırsınız demek istiyorlar. Gözdağı veriyorlar. Bunun bilincinde olan işçiler haricinde diğer işçiler çıt çıkarmıyorlar. Ellerinden gelse hiç paydosa bile çıkmayıp çalışacaklar sırf işten atılmamak için.

Ama şunu bilmek gerekir; nice yalakalık yapan, patrona yaranmaya çalışan ve ömrünü fabrikalarda tüketen bu tür insanlar yeri geldiğinde bir çöp bile verilmeden kapı dışarı atılabiliyor. Sonuçta bu bir sınıf savaşıdır. Sen ne kadar kendini paralasan da patronlar için bir kağıt parçasısındır. İşi bitince buruşturulup atılan, yere düştüğünde ise eğilip yerden almaya bile değmeyen… Tam tersi, üstüne basılıp ezilen bir kağıt...

Bütün bunlar patron denilen asalak sürüsünün eseri değil midir? Kriz, yoksulluk, açlık, işsizlik, sefalet, iş kazaları ve ölüm... Bize reva görülen hayat bu mudur? Biz işçiler daha iyisine layık değil miyiz? Tüm dünyayı biz üretmiyor muyuz? Onların refah içinde yaşamasını biz sağlamıyor muyuz? Öyleyse neden çektiğimiz bunca çile?

Ben bu eğilmişliği kabul etmiyorum. Daha yaşanılası bir dünya istiyorum. Mümkün mü demeyin. Birkaç asalak rahat yaşayacak diye kendimi ezdirmektense tüm insanlığın kurtuluşu için mücadele etmeyi tercih ederim. Onlardan çok en iyisine layık olan biz işçi ve emekçilerdir. Ben "Yarın işsizler ordusuna katılacak mıyım acaba!" diye kara kara düşünürken onlar kuş tüyü yataklarında sefa sürüyorlar. Bizler aybaşını nasıl getireceğiz derken onlar her gün bizim aylığımız kadar para harcıyorlar. Yakacağa, elektriğe, doğalgaza gelen zamlardan evde yiyecek yemek bulamaz hale geliyoruz. Bir de yetmezmiş gibi ücretlerimizi düşürüyorlar.

Bütün bu zamlara, sefalete, yoksulluğa, iş kazalarına, ağır çalışma koşullarına, düşük ücretlere ve patronların krizine karşı tek bilek olmalıyız. Eğer ki siz de benim gibi "biz bunları hak etmiyoruz, daha iyi bir yaşam istiyoruz, insanca yaşayıp onurluca ölmek istiyoruz" diyorsanız gelin birlik olalım. Birlikte göğüsleyelim bu kavgayı.

Dudullu OSB'den bir elektronik işçisi

Unutmadık Bursa'da yakılan 5 emekçi kadını!

Merhabalar, biz OSB İMES İşçileri Derneği Kadın İşçi Komisyonu olarak Bursa'da diri diri yanan emekçi kadınları unutmadık.

29 Aralık 2005'te Özay Tekstil'de 5 kadın işçi yanarak "iş kazaları" katliamına kurban oldu. Her ne kadar bizim ülkemiz çağdaş, eşit bir ülke denilse de; 10-20 sene önceki kadınlara göre şimdi özgürüz, şiddet görmüyoruz, ezilmiyoruz, eşitiz vb. bir dizi laf ebeliği yapsalar da görüyoruz gerçekleri. Toplumumuzda, iş yerlerinde, aile fertlerinde kadına yönelik şiddetin boyutu ve ağırlığına her gün bir yenisi ekleniyor. Burjuvazinin tecavüzcüleri aklaması, kız çocukları için yurtlarda yüzünde kızarıklar var diye zorla bekaret raporu istenmesi… Ve kadının toplumdan dışlanması çok kolay oluyor.

Ama bizler görüyoruz fabrikalarda kadın emeğinin ucuz iş gücü olarak görüldüğünü. Sigortasız, merdiven altlarında çalıştırıldığını görüyoruz. Hapishanelerde erkekleri kışkırtıp saldırttıklarını… Görüyoruz özgürlük için dünyanın başka yerlerinden yola çıkıp, bizim ülkemize gelince tecavüze uğrayıp canlarından olduklarını.

Ve biz OSB İMES İşçileri Derneği Kadın İşçi Komisyonu olarak unutmadık 25 Kasımları, 8 Martları, Amerika'da yanan dokuma işçisi emekçi kadınları. Davutpaşa'da patlamada ölen işçi emekçileri. Ve unutmadık, unutmayacağız Bursa'da yanan Özay Tekstil'de katledilen işçi emekçi kadınları.

Yeter ki kendi sınıfımızı bilelim!

Krizle birlikte ülkemizde ve bölgemizde işçiler olarak zor bir dönemden geçiyoruz. Bırakalım yeni yılda asgari ücrete yapmayı düşündükleri %4'lük zamma karşı çıkmayı, birçoğumuz, patronların kriz önlemleri yüzünden işimizi kaybetmemek için bocalayıp duruyoruz.

Ama özellikle burjuva medyada boy gösteren patronlar her fırsatta diyorlar ki *"Bu kriz aslında bir fırsat!"* Ama sıra bize gelince de krizi bahane ederek işten atmalarla, ücretsiz izinlerle tehdit ediyorlar. Bizleri köle gibi çalıştırmanın ve daha çok çalıştırıp daha az ücret vermenin hesabını yapıyorlar. Sendikalı işyerlerinde bile patron sendikası MESS, krizi bahane ederek faturayı bizlere kesmek için elinden geleni yapıyor.

Biz sustukça da böyle yapmaya devam edecekler. Ne kadar birbirine rakip firmalar olsalar da, ne kadar birbirlerini yeseler de, konu işçiyi ezmek olunca tek yumruk gibi hareket ediyorlar. Birinin zararının hepsinin zararı olduğunu biliyorlar.

Oysa biz işçiler ise bunun tam tersi, hemşericilik yapıyor, Türk-Kürt, Alevi-Sünni gibi ayrımlara ve oyunlara çabuk gelip birbirimize düşüyoruz. Birbirimizi yemekten, birbirimizin kuyusunu kazmaktan, birbirimizin en ufak hatasını gördüğümüzde patrona ya da uşaklarına söylemekten geri kalmıyoruz. Bırakalım yanında ailemizden çok vakit geçirdiğimiz, beraber yediğimiz-içtiğimiz arkadaşımıza güvenmeyi, kendimize bile güvenmekten yoksunuz. Sermaye sınıfının saldırı ve hakaretlerine karşı o kadar sessiz kaldık ki kendimize olan öz güvenimizi bile yitirdik. Oysa biz işçiler ve emekçiler bu ülkede kendi kanımızla bir tarih yazdık. 15-16 Haziranlar, 1 Mayıslar, Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü bunların en somut örnekleridir. Biz istediğimizde neler yapabileceğimizi çok iyi biliyoruz.

Aslında bildiğimiz bu gerçekleri bir kez daha hatırlamak için Ocak ayında bir işçi kurultayı yapıyoruz. Orada ortak sorunlarımıza karşı mücadelemizi de ortaklaştıracağız.

Yeter ki biz kendi sınıfımızı bilelim. Kendimize ve yanımızdaki sınıf kardeşimize güvenelim. Bir araya gelerek bir birimizi kırmadan fikir alış verişi yaparak ortak kararlar alalım ve o kararları uygulayalım.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!

Ümraniye'den bir işçi

Alacak nefesimiz soracak hesabımız var!

23 Kasım Pazar günü Kot İşçileri Birliği Taksim'de eylemdeydi. Taksim'de, İstiklal Caddesi'nde yaptıkları yürüyüşte en önde pankartları vardı. Onurla taşıdıkları pankartları ile "Alacak nefesimiz, soracak hesabımız var!" diyorlar ve mücadele kararlılıklarını ilan ediyorlardı. Kot işçisi kardeşlerimiz taşıdıkları dövizlere de "Artık ölmek istemiyoruz" "Ciğerlerimizi yitirdik! Öfkeliyiz, kızgınız!" yazmışlardı. "Ölüm değil, cinayet!" "İşçinin katili, Mavi Jeans'in patronu!" sloganları ile de öfkelerini ve mücadele kararlılıklarını haykırdılar.

Kot taşlama işçisi kardeşlerimizin başları dimdikti. Yüzleri öfkeli, bakışları kararlıydı. Pek çoğunun bedenleri zayıf ve renkleri solgundu. Çünkü ölümcül hastalıklara sebep olacağı bilindiği halde, en ilkel şartlarda, yaşama hakları hiçe sayılarak çalıştırılmışlardı. Patronlar kot işinden daha fazla kar elde edebilmek için, işçi kardeşlerimizin sağlıklarını, yaşanacak ömürlerini, görülecek günlerini ellerinden almaya cüret edebilmişlerdi.

Bizler, OSİM-DER'li işçiler olarak kot işçileri ile Taksim eylemlerinde birlikteydik. İşçinin, yaşama hakkını ve onurunu korumak için verdikleri mücadelede de onların yanındayız.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

OSİM-DER'den bir işçi

OSB-İMES İŞÇİLERİ DERNEĞİ
OSİM-DER
Y. Dudullu Mah. Kerem Sok. No: 5/3
(MODOKO Camii arkası) ÜMRANİYE
TEL: 0 (216) 540 35 80 e-mail: osimder@yahoo.com

* İşten çıkarmalar yasaklansın!

* Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

* 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!

* Esnek çalışmaya son!

* Ücretsiz izinler kaldırılsın!

* Zamlar geri çekilsin!

* IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!

* Her türlü dolaylı vergi kaldırılsın. Artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulansın!

* Dış borç ödemeleri durdurulsun, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

Krizin faturası kapitalistlere!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Kahrolsun kapitalizm!

İşçi Bülteni Özel Sayı: 372 * Fiyatı: 25 YKr * Aralık 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. * Adres: Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No: 242 Topkapı/İST * Tel: 0 (212) 577 54 92